

Arrest

nr. 142 317 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die loco advocaat T. SMET verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd afgevoerd uit de bevolkingsregisters sedert 2003. Zijn verzoek om herinschrijving werd in 2007 geweigerd.

1.2. Op 5 februari 2013 wordt ten aanzien van verzoeker besloten tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

naam: [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinéa 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

□ Krachtens artikel 27, §1, tweede lid van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land, indien hij beschikt over een geldige verblijfstitel of een tijdelijke verblijfsvergunning van een verdragsluitende Staat, teruggeleid worden naar de grens van deze Staat of met deze Staat als bestemming ingescheept worden.

□ Krachtens artikel 27, § 2, van de voornoemde wet van 15 december 1980 worden de bepalingen van artikel 27, § 1, van de wet van 15 december 1980 toegepast op de vreemdeling die een verwijderingsbesluit heeft ontvangen dat overeenkomstig artikel 8bis van de voornoemde wet van 15 december 1980 genomen is.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

M artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

(SI artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

artikel 74/14 §3,5°: het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2,4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2,

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste uit hoofde van valsheid in geschriften PV nr DE.21.L4.017473/2013 van de politie van Sint - Niklaas

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 09.01.2009 - 03.12.2009 - 14.05.2010 en op 10.09.2011

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van geldige identiteitsdocumenten tijdens zijn arrestatie op 05.02.2014 door politie Sint-Niklaas, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfsituatie, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor valsheid in geschriften, bestaat er een risico t t nieuwe schending van de openbare orde.

Hoewel betrokkene reeds voorheen betekening kreeg van een verwijderingmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat er vrijwillig gevolg zal gegeven worden aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing t t vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang t t het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor valsheid in geschriften, bestaat er een risico t t nieuwe schending van de openbare orde.

Hoewel betrokkene reeds voorheen betekening kreeg van een verwijderingmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat er vrijwillig gevolg zal gegeven worden aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf.

Gezien betrokkene niet in bezit is van geldige identiteitsdocumenten tijdens zijn arrestatie op 05.02.2014 door politie Sint-Niklaas, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf."

1.3. Op dezelfde datum wordt hem een inreisverbod opgelegd (bijlage 13 sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing.

"763.058 Ref TARAP :

INREISVERBOD

Aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: (...)

voornaam: (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: (...)

In voorkomend geval, ALIAS:/

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing t t verwijdering van 05.02.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing t t verwijdering betekend op m

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang t t het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

m artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing t t verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

[31° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

[SI 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften. PV DE.21 .L4.017473/2013 opgesteld door de politie van Sint-Niklaas

Betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid, daar hij zich schuldig gemaakt heeft aan mededader valsheid in geschriften met gebruik; mededader oplichting, feiten waarvoor hij werd veroordeeld op 02.02.1990 door de correctionele rechtbank van Antwerpen t t een gevangenisstraf van 1 maand + geldboete + uitstel van 3 jaar voor de hoofdgevangenisstraf. Hij heeft zich ook schuldig gemaakt aan mededader - poging diefstal dmv geweld of bedreiging, diefstal gepleegd zijnde bij nacht, door twee of meer personen wapens of wapensgelijkdende voorwerpen getoond of gebruikt zijnde of hebbende doen geloven dat hij gewapend was; zware diefstal - diefstal, feiten waarvoor hij werd veroordeeld op 14.01.1992 door de correctionele rechtbank van Antwerpen t t een gevangenisstraf van 6 maanden. Hij heeft zich ook schuldig gemaakt aan diefstal, feiten waarvoor hij

werd veroordeeld op 08.12.1992 door de correctionele rechtbank van Antwerpen töt een gevangenisstraf van 6 maanden. Hij heeft zich ook schuldig gemaakt aan zware diefstal - verduistering - diefstal - poging töt diefstal, feiten waarvoor hij werd veroordeeld op 08.06.1995 door de correctionele rechtbank van Antwerpen töt een gevangenisstraf van 2 x 4 maanden.

Hij heeft zich ook schuldig gemaakt aan mededader - bedreigingen-mondeling of schriftelijk-onder bevel of voorwaarde-criminele straf - belaging, feiten waarvoor hij werd veroordeeld op 27.03.2009 door de correctionele rechtbank van Antwerpen töt een gevangenisstraf van 10 maanden. Hij heeft zich ook schuldig gemaakt aan bedreigingen-mondeling of schriftelijk-onder bevel of voorwaarde-criminele straf - andere misdrijven - slagen en verwondingen-met bloeditstorting, verwondingen, ziekte - bedreigingen - vais bericht van aanslag, feiten waarvoor hij werd veroordeeld op 18.02.2011 door de correctionele rechtbank van Antwerpen töt een gevangenisstraf van 10 maanden.

Gezien het repetitieve karakter van de feiten van openbare orde, betekent betrokkene een reële bedreiging voor de openbare orde en bestaat bovendien een risico op *récidivé*.

Bovendien heeft hij reeds bevelen om het grondgebied te verlaten gekregen op 09.01.2009, op 03.12.2009, op 14.05.2010 en op 10.09.2011, waaraan hij nooit gevolg gegeven heeft.

Redenen waarom hem een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht als algemeen beginsel. Hij licht het middel toe als volgt:

“Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De aangehaalde motieven dienen verder correct te zijn, en mogen geen tegenstrijdigheden bevatten.

Op de overheid rust de verplichting om op een zorgvuldige wijze beslissingen te nemen. Dit principe behelst tevens de zorgvuldige voorbereiding van een beslissing, met een behoorlijke feitengaring of voorlichting. Deze feiten moeten op zich doorspelen bij de behoorlijke belangenafweging die aan de beslissing dient vooraf te gaan.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, werd volgens de bestreden beslissing genomen krachtens artikel 7, 1° Vw., krachtens artikel 27 § 1 Vw., krachtens artikel 27 § 3 Vw. en krachtens artikel 74/14 § 3, 4°.

In de ‘reden van de beslissing’ wordt tevens nog verwezen naar artikel 7, tweede lid Vw en artikel 7, derde lid Vw.

Deze wetsbepalingen waarnaar verwezen wordt zijn echter onderling tegenstrijdig.

Eenzijds is er de bepaling die handelt over het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten:

“Artikel 7: Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”

Verder zijn er de bepalingen voor de terugleiding met dwang wanneer er binnen de gestelde termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten geen gevolg wordt gegeven aan deze beslissing, en de mogelijke vrijheidsberoving daartoe:

“Artikel 27 § 1: De vreemdeling die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven hebben, kunnen met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of

ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze

Artikel 27 § 3 De in §§ 1 en 2 bedoelde vreemdelingen kunnen onverminderd de bepalingen van Titel III quater en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast te dien einde worden opgesloten, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel tot verwijdering strikt noodzakelijk is.”

En dan is er nog de bepaling die toelaat om af te wijken van de normale termijn om het grondgebied te verlaten:

“Artikel 74/14 § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. § 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven”

Dit laatste artikel handelt duidelijk over de mogelijkheid tot inperking van de termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten. Deze is normaal 30 dagen, doch kan ingeperkt worden om welbepaalde redenen.

Het is echter volstrekt tegenstrijdig om enerzijds toepassing te maken van de wetsebepalingen aangaande de gedwongen terugleiding en de aanhouding daartoe, en anderzijds zich te baseren op de wetsebepalingen aangaande de vrijwillige terugkeer.

Vooraf omdat het aangehaalde artikel 74/14 Vw. een gedwongen verwijdering uitsluit:

“Artikel 74/14 § 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.”

Zo wordt er tevens enerzijds verwezen naar de bepalingen van artikel 27 § 3 Vw., hetgeen de gedwongen terugleiding en aanhouding na het toestaan van een termijn voor vrijwillige terugkeer regelt, om dan onder ‘reden van de beslissing’ te verwijzen naar artikel 7, derde lid Vw., hetgeen tevens de terugleiding en aanhouding regelt, maar dan in het geval waarbij er geen termijn tot vrijwillige terugkeer wordt toegestaan.

Door zowel te verwijzen naar de bepalingen voor de vrijwillige terugkeer, en het niet respecteren van de termijnen, alsook naar de bepalingen voor de onmiddellijk gedwongen terugleiding, is het volstrekt onduidelijk welke procedure er gevolgd wordt door de Minister.

Gelet op deze tegenstrijdige motivering is de beslissing niet op een rechtsgeldige wijze tot stand gekomen.”

2.1.2. Vooreerst moet worden opgemerkt dat verzoeker niet betwist dat hij zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist evenmin de motieven op basis waarvan, wat de afgifte van het bevel betreft, toepassing werd gemaakt van artikel 74/14, §3, 3°, 4° en 5° van de vreemdelingenwet op basis waarvan hem *geen* termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoeker aanvoert dat het tegenstrijdig is om enerzijds toepassing te maken van wetsebepalingen aangaande gedwongen terugleiding en de aanhouding daartoe en anderzijds, zich te baseren op de wetsebepalingen aangaande de vrijwillige terugkeer, gaat hij eraan voorbij dat wat hem betreft geenszins toepassing werd gemaakt van de wetsebepalingen aangaande vrijwillige terugkeer, nu nadat het bestreden bevel er precies toe stekt aan verzoeker geen termijn te bieden voor vrijwillige terugkeer. Het ganse betoog in het middel mist dan ook feitelijke grondslag. Ook waar verzoeker nog verwijst naar artikel 74/14, gaat hij eraan voorbij dat in casu wat hem betreft de termijn voor vrijwillig vertrek niet loopt, zodat wel degelijk over kon worden gegaan tot maatregelen met het oog op verwijdering, in casu zijn de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering bij de bestreden beslissing. Er is geenszins sprake van tegenstrijdige motivering. Het middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 27, §3 van de vreemdelingenwet en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Hij adtrueert het middel als volgt:

“Krachtens artikel 27 Vw. kan een vreemdeling die geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, na het verstrijken van de vooropgestelde termijn, worden opgesloten om op gedwongen wijze verwijderd te worden.

Deze opsluiting kan echter enkel en alleen gebeuren als er geen andere, minder dwingende maatregelen kunnen toegepast worden:

Artikel 27 § 3 : De in §§ 1 en 2 bedoelde vreemdelingen kunnen onverminderd de bepalingen van Titel III quater en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast te dien einde worden opgesloten, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel tot verwijdering strikt noodzakelijk is.”

De motiveringsplicht vereist dat wordt gespecificeerd waarom DVZ het nodig acht de vreemdeling zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden en/of hem ten dien einde te doen opsluiten voor de tijd die daarvoor strikt noodzakelijk is (KI Brussel 4 september 1996, T.Vreemd. 1996, 188)

In de bestreden beslissing wordt de noodzaak voor gedwongen terugleiding en de aanhouding als volgt gemotiveerd:

“Met toepassing van artikel 7, derde lid van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan worden uitgevoerd.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor valsheid in geschriften, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Hoewel betrokkene reeds voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat er vrijwillig gevolg zal gegeven worden aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf.

Gezien betrokkene niet in bezit is van geldige identiteitsdocumenten tijdens zijn arrestatie op 05.02.2014 door politie Sint-Niklaas, is het noodzakelijk hem ter beschikking te stellen van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.”

Het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten is niet voldoende om te besluiten tot een gedwongen terugleiding.

De opsluiting om de terugleiding te kunnen uitvoeren is een uitzonderingsmaatregel die enkel kan genomen worden als ernstige redenen voorhanden zijn om te denken dat hij zou onderduiken of de verwijderingsprocedure zou belemmeren.

De bestreden beslissing vermeldt enkel dat de terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en dat verzoeker daarom dient opgesloten te worden. Er is in casu dus geen sprake van één van de uitzonderlijke situaties die volgens artikel 27 § 3 Vw. tot een opsluiting kunnen leiden.

Daarenboven valt niet af te leiden uit de bestreden beslissing of er werd onderzocht of er geen andere afdoende, minder dwingende maatregelen konden genomen worden om te verzekeren dat de gedwongen terugleiding zou kunnen geschieden. Dit is nochtans een verplicht onderzoek omdat de vrijheidsberoving steeds een laatste reddingsmiddel dient te zijn.

Doordat de bestreden beslissing niets vermeldt aangaande mogelijke alternatieve maatregelen, kan niet worden vastgesteld dat het onderzoek zoals bepaald in artikel 27 § 3 Vw. werd uitgevoerd.

Het middel is ernstig.”

2.2.2. Verzoeker richt het middel tegen het feit dat werd overgegaan tot een terugleiding met vasthouding. Hij voert aan dat niet werd nagegaan of er geen andere middelen dan de opsluiting konden worden genomen om de terugleiding tot stand te brengen. Aldus richt verzoeker het middel tegen het feit dat hij vastgehouden werd. Artikel 71 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de raadkamer bevoegd is om kennis te nemen van het beroep tegen de vrijheidsberovende maatregelen. De Raad heeft geen rechtsmacht om zich te buigen over de beslissing tot vasthouding. Het middel is onontvankelijk.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7, derde lid van de vreemdelingenwet juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet. Uit lezing van het middel blijkt dat ook het derde middel volledig gericht is op de vrijheidsberovende maatregel. De Raad is niet bevoegd om van een dergelijk middel kennis te nemen. Het middel is onontvankelijk.

2.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/14, §2 van de vreemdelingenwet juncto artikel 62 van vreemdelingenwet. Weerom blijkt uit de lezing van het middel dat het volledig gericht is tegen het feit dat geen andere preventieve maatregel tegen hem werd genomen dan de opsluiting. Om dezelfde reden als het tweede en derde middel dient het middel onontvankelijk te worden verklaard.

2.5.1. Verzoeker voert in een vijfde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Hij licht het middel toe als volgt:

“Het recht op een gezinsleven is een grondrecht van de Europese Unie. De Raad van de Europese Unie heeft in haar richtlijn 2003/86/EG van 22.09.2003 het recht op gezinshereniging als principe gesteld (Richtl. 2003/86/EG, Pb.L. 251 van 3.10.2003, 12-18)

In haar tweede overweging stelt de Raad dat maatregelen op dit vlak in overeenstemming moeten zijn met de plicht om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren. De Raad verwijst hierbij in expliciete bewoordingen naar de grondrechten die voortvloeien uit artikel 8 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Uit het arrest CHAKROUN van het Europees Hof van Justitie (HvJ 4.03.2010, C-578/08, CHAKROUN) volgt dat alle bepalingen waarmee voorwaarden aan het recht op gezinsleven worden opgelegd, op restrictieve wijze dienen te worden geïnterpreteerd: "overwegende dat de gezinsherenigingsrichtlijn voor de lidstaten welbepaalde verplichtingen in het leven roept, waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden aangezien de lidstaten verplicht zijn om in de door de richtlijn omschreven gevallen de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder ter zake enige beoordelingsmarge te kunnen uitoefenen".

Volgens het Hof mogen de lidstaten hun vrijheid van handelen met betrekking tot deze materie niet op een dergelijke manier benutten dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de Richtlijn, dat erin bestaat de gezinshereniging te bevorderen. Uitzonderingen moeten bijgevolg uitzonderlijk blijven.

Het gezinsleven dient bijgevolg op meest uitgebreide wijze beschermd te worden.

Artikel 74/13 dat werd ingevoegd bij wet van 19.01.2012 en dat inwerking trad op 27.02.2012 stelt :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land »

Verzoeker is in België opgegroeid met al zijn ouders en broers en zussen. Momenteel woont hij nog steeds in bij zijn zus Zohra DERIOUCH en staat hij mee in voor de opvang van diens kind (stuk2).

Een gedwongen terugleiding van verzoeker betekent dat hij zijn gezinsleven niet naar behoren kan uitoefenen.

Dit maakt een schending uit van artikel 8 EVRM.

Uit de motivering van de bestreden beslissing kan daarenboven niet worden afgeleid of er rekening werd gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 Vw., de bestreden beslissing schendt zo minstens de motiveringsplicht.

Het middels is ernstig."

2.5.2. De Raad merkt vooreerst op dat, in de mate verzoeker verwijst naar de richtlijn 2003/86/EG en naar het arrest Chakroun van het Europees Hof van Justitie, deze richtlijn en jurisprudentie verband houden met gezinshereniging, wat geheel los staat van de huidige zaak. De Raad ziet niet in, noch licht verzoeker dit toe, op de bepalingen met betrekking tot het recht op gezinshereniging een incidentie kan hebben op de thans bestreden beslissingen, een bevel om het grondgebied te verlaten, resp. een inreisverbod.

Waar verzoeker met betrekking tot artikel 8 van het EVRM en artikel 73/14 van de vreemdelingenwet aanvoert dat hij bij zijn zus woont, merkt de Raad op dat het beoordelen of er een gezinsleven tussen broers en zussen in de zin van artikel 8 EVRM bestaat een feitenkwestie is , waarbij moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. In dit verband merkt de Raad op dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen broers en zussen. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de reële banden tussen beiden.

Verzoeker wijst enkel op het feit dat hij inwoont bij zijn zus en haar gezin. Dienvolgens kan worden gesteld dat verzoeker niet zonder meer aantoonst dat hij een gezinsleven heeft met zijn broer in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het EHRM heeft meerdere keren geoordeeld dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te

controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoeker werd meerdere keren veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor misdrijven gepleegd in België. Verzoeker vormt een gevaar voor de openbare orde. Gezien de specifieke omstandigheden van dit dossier werd verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en werd hem een inreisverbod opgelegd. Hij brengt geen argumenten aan om aan te tonen dat hij effectief een gezinsleven heeft in België, de familieband met zijn zus hecht is. Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT